

שְׁמִיָּהּ, דְּמִתְּמֵן נִפְקִין חַיִּים לְעֵלְמָא, וְאִינוּן אֶקְרוּן חַיִּי מְלָכָא וּבִסְפְרוּ שֶׁל רַב הַמְּנוּנָא סָבָא לַמְדֵנוּ שֶׁהוּא נִקְרָא בְּשֵׁם חַיִּים כִּי מִיִּסוּד דַּאֲמַא הַמְּסִתִּים בְּחוּזָא דוֹ"א יוֹצֵאִים וּמִתְּגַלִּים הַחַיִּים שֶׁהֵם הַחוּ"ג וּמֵאִירִים לְעוֹלָם שֶׁהוּא ז"א וְהֵם נִקְרָאִים חַיִּי הַמֶּלֶךְ ז"א (מק"מ). וְהָא אֹקִימְנָא, הֵהוּא אֵילָנָא רַבָּא וְתִקִּיפָא, דְּמִזוּן לְכֹלָא בִּיהַ. אֶקְרִי עֵין חַיִּים וּכְבֵר לַמְדֵנוּ שְׁאוֹתוֹ הָאֵילָן שֶׁהוּא ז"א הַגְּדוֹל מִצַּד הַחֹסֵד וְהַחֹזֵק מִצַּד הַגְּבוּרָה שִׁישׁ בּוּ מִזוּן וּשְׁפַע לְהַכֵּל כִּי מִמֵּנוּ מִקְבֵּלַת הַמְּלָכוֹת וּמִשֵּׁם לְכֹל הָעוֹלָם וּלְכֵן הוּא נִקְרָא עַץ הַחַיִּים. אֵילָנָא דְּנִטְעַע שְׁרֵשׁוּי בְּאִינוּן חַיִּים, וְכֹלָא הוּא שְׁפִיר כִּי אוֹתוֹ הָאֵילָן שֶׁהוּא ז"א הוּא נְטוּעַ וּמוֹשְׁרֵשׁ בְּאוֹתָם הַחַיִּים שֶׁל הַבֵּינָה וְכֹל אֱלוֹ הַשְּׁמוֹת שֶׁהוּא נִקְרָא יוֹבֵל וְחַיִּים הַכֵּל נִדְרֵשׁ יִפָּה (רמ"ק).

וְתֵאֲנָא, הֵהוּא נְהָר אֶפִּיק נַחְלִין עֲמִיקִין, בְּמִשַׁח רַבּוֹת, לְאַשְׁקָאָה גְּנֻתָא, וּלְרִוּוּאָה אֵילָנִין וְנִטְעִין וּלְמִדְנָא שְׁאוֹתוֹ הַנְּהָר שֶׁהוּא יִסוּד דַּאֲמַא הַמְּלוּבֵשׁ בִּיִּסוּד דַּאֲבָא, הוֹצִיא נַחְלִים עֲמוּקִים שֶׁהֵם הָאֲרוֹת אֲמָא וְכֵן הוֹצִיא אֶת שֶׁמֶן הַמִּשְׁחָה שֶׁהוּא הָאֲרוֹת אֲבָא בְּכַדִּי לְהַשְׁקוֹת וּלְהַשְׁפִּיעַ לָגֵן שֶׁהוּא ז"א בְּקִטְנוֹתוֹ וְאַח"כּ לְהַשְׁקוֹת וּלְהַרְוֹת אֶת הָאֵילָנוֹת וְהַנְּטִיעוֹת שֶׁהוּא ז"א בְּגִדְלוֹתוֹ (מק"מ), דְּכֹתִיב כַּמֶּש"כ בְּפִסּוֹק (תְּהִלִּים קד) יִשְׁבְּעוּ עֵצִי יְהוָה אֲרִזִּי לְבַנּוֹן אֲשֶׁר נִטְעַע שְׁפִירוֹשׁוּ שׁו"ק דו"א הַנִּקְרָאִים עֵצִי ה' יִקְבְּלוּ שְׁפַע מֵאֲבָא הַנִּקְרָא לְבַנּוֹן הַנִּמְשָׁךְ אֵלֵיהֶם דֶּרֶךְ אֲמָא וּמַחֲמַת כֶּךָ הֵם נִקְרָאִים אֲרִזִּי הַלְּבַנּוֹן (רמ"ק), וְאִינוּן נַחְלִין, נְגִדִין וְאַתְּמִשְׁכֵּן וּמִתְּכַנְּשִׁין בְּתֵרִין קִיּוּמִין (נ"א סְמִכִין) וְאֱלוֹ הַנַּחְלִים שֶׁהֵם שְׁפַע הַמוֹחִין שֶׁל חֲגִ"ת הֵם נוֹזְלִים וְנִמְשָׁכִים עַד שֶׁהֵם נִאֲסָפִים

לשתי העמודים שהם נצח והוד דו"א (רמ"ק) **וְאֵינּוֹן בְּרִייתִי** (תְּרִי [נד]) **קָרִינָן**
לְהוֹ, (מלכים א ז) **יְכִי"ן וּבוֹע"וֹ, וְשִׁפִּיר** ושני העמודים האלו נקראים בשם
 יכין ע"ש שהבית נכון עליהם וכן נקראים בשם בוֹעַז מלשון עוז כי הם נותנים עוז ותעצומות
 למלכות ויפה קראו להם כך (רמ"ק). **וּמִתְּמָן נִפְקִין כָּל אֵינּוֹן נִחְלִין,**
וְשִׁרְיָן לֹון בְּחָד דְּרָגָא דְּאֶקְרִי צְדִיק ומשני העמודים ההם יוצאים
 כל שפע הנחלים ושוכנים אח"כ במדרגה אחת הנקראת צדיק שהוא היסוד, **דְּכִתִּיב,**
 (משלי י) **וְצְדִיק יִסּוֹד עוֹלָם** כמ"ש וצדיק יסוד עולם כי הוא מיסד ומכוון את
 המלכות הנקראת עולם (רמ"ק). **וְכִלְהוֹ אֲזִלִין וּמִתְּפִנְשִין לְהֵהוּא**
אֶתְר דְּאֶקְרִי יָם, וְהוּא יִמָּא דְּחִכְמָתָא וכולם הולכים ומתכנסים
 לאותו מקום של המלכות הנקראת ים שהיא סוד ים החכמה, **הִדָּא הוּא דְּכִתִּיב**
וְזֵהוּ שְׁכֹתוֹב בְּפִסּוֹק, (קהלת א) כָּל הַנְּחָלִים הוֹלְכִים אֶל הַיָּם וְגו'.
 דהיינו שכל השפע של הנחלים הולכים אל המלכות הנקראת ים.

וְאֵי תִימָא, דְּהָא מָטוּ לְאַתְר דָּא, וּפְסִקִין, וְלֹא תִיבִין
 ובכדי שלא תאמר שמכיון שהנחלים מגיעים למקום הנצח וההוד ומתקבצים שמה
 אז הם פוסקים והם אינם שבים עוד לבוא ולהמשך לשם, **לְבִתְר פְּתִיב, אֶל**
מְקוֹם שְׁהַנְּחָלִים הוֹלְכִים שָׁם הֵם שָׁבִים לְלֶכֶת, בְּגִין
דְּהֵהוּא נִהְרָא לָא פְּסִיק לְעֵלְמִין אז לכן כתוב אח"כ בפסוק אל מקום
 שהנחלים הולכים שם הם שבים ללכת דהיינו שתמיד נמשכים הנחלים לנצח וההוד מפני

אור הרשב"י

[נד] כך הוא גירסת הרמ"ק.

הלימוד היומי

ניתן להקדיש עבור הנצחות או לרפואה / הצלחה טל' 02-6249000

שהנהר של הבינה הוא אינו פוסק לעולמים. **הם שָׁבִים, לָאֵן אֶתֶר שָׁבִים** ומש"כ הם שבים לאיזה מקום הנחלים שבים מפני שא"א לומר שהוא למקום היסוד והמלכות שבהם הנהר פוסק לפעמים כמ"ש ונהר יחרב ויבש יחרב בבית ראשון ויבש בבית שני (רמ"ק), **לְאִינוּן תִּרְיִן קַיִמִין, נֶצַח וְהוֹד** אלא הנחלים שבים לאלו השתי עמודים שהם הנצח וההוד ולכן כתוב בפסוק "שם" כי האות ש' הוא סוד האש כנגד ההוד ואות מ' הוא סוד המים כנגד הנצח (אור החמה בשם מהרח"ו). **לְלֶכֶת, בְּהַאי צַדִּיק, לְאַשְׁפָּחָא בְּרִכְאֵן וְחִידוֹ** ולכן כתוב בפסוק "ללכת" כי הוא מזומן ללכת בעת הצורך להשפיע שפע ביסוד הנקרא צדיק בכדי שהוא ימשיך וישפיע למלכות. **וְהֵינּוּ רָזָא דְתַנִּינָן**, (תהלים קד) **לְוִיתָן זֶה יִצְרֵת לְשַׁחַק בּוֹ, דָּא צַדִּיק** וזהו הסוד שלמדנו שכתוב לויתן זה יצרת לשחק בו כי הלויתן הזה הוא היסוד הנקרא צדיק שהוא קושר את ז"א עם הלויה [נה] שלו שהיא המלכות.

כָּלֶם אֵלֶיךָ יִשְׁבְּרוּן לְתַת אַכְלָם בְּעֵתוֹ [נו] ועל כן כל הכוחות למטה אליך ישברון שהוא היסוד בכדי לתת להם את אכלם בעיתו. **מֵאֵן עֵתוֹ** ושואל מי הוא זה הנקרא עתו. (דָּא עֵתוֹ דְצַדִּיק) **דָּא מְטָרוֹנִיתָא, דְאַקְרִי עֵתוֹ דְצַדִּיק** ומבאר שזה המלכה שהיא המלכות [נו] הנקראת עתו של

אור הרשב"י

[נה] והוא לשון בן זוג כמש"כ (בראשית כט. לד.) הפעם ילדה אישי (רמ"ק).
 [נו] גירסת הרמ"ק ועל דא כולם אליך.
 [נז] וביאר הליקוטי מוהר"ן שמש"כ כולם אליך ישברון לתת אכלם בעתו. כי הכל מסתכלין ידים הנ"ל. וזהו כולם אליך ישברון, היינו ע"י

הלימוד היומוי

היסוד כי היא מיוחדת להיות עימו ולכן היא נקראת בלשון עת כי רק מעת לעת היא מקבלת ממנו את השפע הראוי לה ולא תמיד (דמשק אליעזר), וּבְגִין כֶּךָ בְּלָהוּ מִחֶפְאֵן לְהָאֵי עֵתוֹ, בְּלָהוּ דְאַתְּוֹנֵן לְתַתָּא, מֵאַתָּר דָּא אַתְּוֹנֵן ומשום כך כולם מחכים לזה העתו שהוא זמן של יחוד ז'ו"ן שאז המלכות הנקראת עתו מקבלת מז"א את השפע בכדי להשפיע אותו בכל התחתונים, וְרָזָא דָּא אֻקְיָמָנָא, (תהלים קמה) עֵינֵי כָל אֱלִיךְ יִשְׁבְּרוּ וְגו' בְּמַה דְאֻקְיָמָנָא וסוד זה כבר ביארנו אותו על הפסוק שכתוב עיני כל אליך ישברו ואתה נותן להם את אכלם בעתו דהיינו שכולם מצפים ליסוד בכדי שיתן את אכלם ופרנסתם למלכות הנקראת עתו.

תָּא חַוִּי, בְּשַׁעְתָּא דְהָאֵי כָל, מְבַסַּם לְעֵתוֹ, וּמִתְחַבְּרָא עֲמִיהָ בא רואה שבשעה שזה היסוד הנקרא כל מבסם וממתק את המלכות הנקראת עתו ואז היא מתחברת ומתייחדת איתו, בְּלָהוּ עֲלָמִין בְּחִידוֹ, בְּלָהוּ עֲלָמִין בְּבִרְפָּאן, כְּדִין שְׁלָמָא אֲשַׁתְּכַח בְּעֲלָאֵי וְתַתָּאֵי ואז כל העולמות נמצאים בשמחה מצד השמאל וכן העולמות מתמלאים בברכות מצד ימין ואז יש שלום בעליונים והתחתונים (רמ"ק). וְכַד גְּרַמִּין חֲיִיבֵי עֲלָמָא, דְתַמֵּן לָא אֲשַׁתְּכַחוּ בְּרַכָּאן דְאֵינוֹן גַּחְלֵי, וַיִּנְקָא,

אור הרשב"י

הבטחונות הנ"ל, שכולם ישברון אליו, ומצפין ומסתכלין על פרנסה, על ידי זה נמשך הפרנסה ע"י המלכות כנ"ל. וזהו לתת אכלם בעתו, בעתו

הלימוד היומי